

MLADÁ FRONTA

EROTIC

*Smlouva
s osudem*

CESTY LÁSKY
JITKA VOLFOVÁ

EROTIC

JITKA VOLFOVÁ

*Smlouva
s osudem*

CESTY LÁSKY

MLADÁ FRONTA

I.

KVĚTEN

„Dobré ráno, Evičko! Jak ses vyspala?“ zajímal se Adam.

„Málo,“ odpověděla se zavřenýma očima.

„Tak to máš smůlu! Teď už tě spát nenechám.“

Přisunul se k ní blíž a vsunul jí ruku pod noční košilku.

„Teď mi dej pokoj, ještě napůl spím,“ protestovala Eva rozespale. „Na tohle jsem měla chuť večer! To jsi ale neměl zájem!“

„To není pravda, zájem byl, ale síly docházely,“ bránil se Adam. „Přece jsi viděla, že jsem toho měl včera dost. Přes noc jsem ale dobil baterky, teď ti ten včerejšek můžu vynahradit!“ zašeptal a zalechtal ji špičkou jazyka na lalůčku.

Eva zbystřila a snažila se rychle probrat. Jestli se stal ten zázrak a Adam má opravdu chuť na sex, nemůže to přece propást, toho by určitě hořce litovala! A opravdu, začínalo to vypadat slibně! Adam se k ní naklonil, chvíli ji líbal, pak jí vyhrnul košilku až ke krku a začal ji jazykem jemně šimrat na bradavce. Druhou bradavku chvíli jemně mnul mezi dvěma prsty a potom jí rukou zamířil mezi nohy. Sáhl pod kalhotky, než jí však stačil v klíně rozehrát virtuózní koncert, otevřely se dveře ložnice. Adam dopáleně zvedl hlavu a vrhnul přísný pohled na malého vetřelce.

„Martínku, co tady děláš!“ houknul.

Tříletý synek se polekaně zastavil.

„Chci maminku!“ odpověděl a neohroženě vykročil k posteli.

Adam v duchu zaklel, rychle přes Evu přetáhl příkrývku a převáhlil se zpátky na svoji polovinu postele. Eva se nadzvedla a honem si stahovala vyhrnutou košili dolů.

„Máš přece svoji postýlku, tahle je naše!“ snažil se Adam bránit svoje území před nevídaným vpádem. „Proč nejsi v pokojíčku se Sabinkou?“

„Sába hájá,“ vysvětlil syn.

Zvedl kolínko, vyškrábal se na postel a uvelebil se mezi rodiči. Adam zoufale obrátil oči v sloup.

To jsem teda pěkně prošvihnul, vyčítal si. Teď už se ho jen tak nezbavíme! Kdyby mě to napadlo už večer, nastavil bych si budíka.

I Eva pochopila, že hrátky skončily dřív, než mohly začít, a vyčítavě se po manželovi ohlédla. S povzdechem nadzvedla přikrývku a Martínek pod ni hbitě zaplul. Ted' se pro změnu zatvářil dopáleně Adam.

Ještě ho v tom podporuj, četla mu ve tváři.

„Já tam sama nebudu!“ ozvalo se od dveří.

Než se stačili ozvat, hupla k nim do postele i pětiletá Sabinka. Když viděla, že u maminky už je obsazeno, vklouzla pro změnu k tatínkovi.

Pořid' si dvě děti, a nepotřebuješ antikoncepci, povzdechl si v duchu Adam.

„Není nás tu nějak moc?“ ozval se.

„Ale tati!“ napomenula ho Sabinka a pohládila ho po tváři. „Copak nejsi rád, že nás máš?“

Šibalsky na něj zamrkala, přidala úsměv s chybějícím předním zubem a tatínek kapituloval.

„To víš, že jsem rád, jste moje sluníčka,“ zjihnul a pohládl oba po vláskách.

Malí nájezdníci se spokojeně zavrtali do polštářů a nijak si nevšíмали pohledů, které po sobě maminka s tatínkem vrhali.

„Maminko, vypravuj nám pohádku!“ zaprosila Sabinka.

„A budete po ní zase spinkat?“ zeptal se tatínek s nadějí v hlase.

„Budeme!“ ujistila ho Sabinka, zatímco Martínek nadšeně přikyvoval.

„To chci vidět!“ prohodila pochybovačně Eva, která už s nimi měla své zkušenosti.

Nakonec se přece jenom pustila do vyprávění, brzy se však ukázalo, jak byla její nedůvěra opodstatněná. Dopadlo to přesně tak, jak přepokládala. Zatímco ani jedno z dětí nemělo na spaní ani pomyšlení a obě s očima navrch hlavy držely palce udatnému princovi v boji s dvanáctihlavým drakem, Adamovi byl zřejmě osud nebohé princezny úplně ukradený a uprostřed litého boje tvrdě usnul. A než se princovi a princezně rozezněly svatební zvony, dokonce nahlas pochrupoval.

„Slyšíš, jak tatínek chrochtá?“ smála se Sabinka a šťouchla loktem do bratříčka.

Martínek si dal ruku na pusku a začal se potichu smát.

„Nedělejte si z tatínka legraci a radši sypte odtud!“ okřikla je Eva a vstala. „Dneska má volno, necháme ho pořádně vyspat.“

Pomohla dětem z postele a všichni tři se tiše vyplížili z ložnice. Když po desáté hodině Adam konečně vstal, Eva toho hned využila a vytratila se od dětí do kuchyně.

Jen ať si je tatínek taky trochu užije, říkala si.

Adam byl sice rád, že může díky svátečnímu dni strávit celý den s rodinou, ale běhání za Martínkem na odrážedle ho tak vyčerpalo, že byl rád, když si večer mohl konečně odpočinout. Jeho ranní elán se během dne vytratil, v ložnici si důkladně natřepal polštář a vypadalo to, že se chystá ke spánku.

„Nechceš dokončit, co jsi ráno začal?“ ozvala se Eva.

„A ty bys chtěla?“ zeptal se bez valného nadšení.

„Proč ne, dneska jsem docela čilá,“ odpověděla.

„To já teda říct nemůžu, Martínek mě dost prohnal,“ povzdechl si Adam.

I Eva si povzdechla.

To se mi snad zdá! Ráno to vypadalo tak nadějně a večer zase nic! Kam se ksakru poděl ten erotoman, co chtěl souložit všude, kde se jenom trochu dalo? Jsme svoji teprve pár let a jemu už snad sex vůbec nic neříká... Z práce chodí čím dál unavenější a podrážděnější, a když se náhodou přece jenom občas pomilujeme, mám kolikrát pocit, že se k tomu musí skoro nutit a chce to mít co nejdřív za sebou.

Adam zřejmě vycítil její rozladění, otočil se k ní a začal ji hladit. O nějaké velké vášni se však z jeho strany mluvit nedalo, a to Evu dopálilo ještě víc. Ze zkušenosti už věděla, že mechanické a stereotypní laskání ji ke kýženému cíli nedovede.

„Jestli se ti nechce, tak se nenuť!“ ozvala se.

„Ale chce se mi!“ odpověděl podrážděně. „Jenom potřebuju trochu času.“

Eva si znovu tiše povzdechla.

Ztrácí chuť na sex, protože stárne, anebo je to moje vina? lámala si hlavu už asi po sté. Možná ho po těch letech už vůbec nevzrušuju. Ale co s tím? Líčení ani účes nezanedbávám, v tepláčkách taky nechodím a postavu mám skoro stejnou jako za svobodna. Proč je to teda v poslední době taková hrůza? Vždycky jsem věděla, že naše sexuální hrátky nevydrží donekonečna, ale že se ani nám dvěma nevyhne tahle příšerná rutina, tomu bych nikdy nevěřila.

S manželským milostným životem to šlo opravdu od deseti k pěti, ale nedalo se říct, že by to byla výhradně Adamova vina. Po narození Sabinky respektoval, že pro Evu byl sex až na posledním místě, a poctivě se snažil nové situaci přizpůsobit. Ani za nic nechtěl řešit svoje potřeby nevěrou, nezbylo mu tedy, než se spokojit s málem. Viděl, jak je Eva unavená a nevyspalá, a byl jí vděčný, když mu alespoň občas vyšla vstříc. Obával se, aby ji dlouhé milování pro příště neodradilo, proto

se většinou s ničím moc nezdržoval a směřoval rovnou k cíli. Předpokládal, že tak to unavené Evě vyhovuje, protože sama zájem o milostné sblížení téměř neprojevovala, ani žádné zvláštní vzrušení na ní obvykle nepozoroval. Uvolnit se dokázala jedině tehdy, když Sabinku hlídala babička, to si pak zařadili skoro stejně jako za starých časů. Jakmile otěhotněla s Martínkem, byl ale i s tímhle občasným zpestřením nadobro konec. Šátek i pouta tehdy uložil na dno nočního stolku a od té doby už je nevytáhl. Ke svému překvapení totiž mezitím zjistil, že mu poklidný manželský sex docela vyhovuje. Už si nepotřeboval nic dokazovat ani se honit za skvělými výkony a s přibývajícím věkem a starostmi ho kromě naruživosti pomalu opouštěla i touha po nejrůznějších experimentech.

Ani Eva už dávno netoužila po sexu třikrát denně. Vadilo jí ale, že se jejich milostný život stal tak zoufale fádním. Jak děti rostly, neměla s nimi už tolik práce jako dřív a pomalu se v ní zase probouzela touha po milostných radovánkách. Jenže ke svému zděšení zjistila, že mezitím přišla o parťáka. Obzvlášť v posledních měsících o ni Adam projevoval zájem jenom zřídka, a když už se konečně k něčemu rozhoupal, obvykle se zaměřil jenom na svoje uspokojení. Předehtu zkracoval, jak to jenom šlo, a jakmile byl dostatečně vzrušený, šel hned na věc. Ze všech poloh už si zřejmě pamatoval jenom misionáře a ani zoufale stereotypní průběh aktu už mu zjevně nijak nevadil.

Ani tento večer to nebylo jiné. Tak dlouho líbal její levé ňadro, až byla v pokušení upozornit ho, že má ještě jedno. To vzdálenější totiž pravidelně zanedbával, což ji neskutečně vytáčelo. Stejně tak ji dohánělo k šílenství jeho rutinní laskání, při kterém mu ruka jen málokdy vybočila z naučené trasy. Mohla by mu klidně napovídat, věděla už dopředu, kam v příštím okamžiku sáhne. Právě ňadro, bok, klín, po něm břicho a zase hezky zpátky nahoru a tak pořád dokola. Připomínalo jí to závody formule jedna v Monte Carlu, ale v téhle podobě o ně opravdu nestála. Po absolvování několika okruhů se na ni jako obvykle převálil a začal monotónně přirážet. Raději zavřela oči, aby si náhodou nevšiml, jak je zoufale obrací v sloup, a odevzdaně čekala na jeho závěrečné spokojené zahekání.

„Bylo to moc prima, miláčku,“ zašeptal a políbil ji. „Krásně jsem se uvolnil.“

Překulil se vedle a okamžitě usnul. Eva vedle něj vytřeštěně zírala do stropu a už nejmíň po sté si kladla otázku, jestli ho ještě vůbec zajímá její orgasmus, nebo jestli už je mu i ona sama úplně ukradená.

Z obav, že by volný den o týden později mohl dopadnout podobně, zavolala hned druhý den své kamarádce a bývalé spolužačce z gymnázia Heleně.

„Ahoj, Heleno, jak se máš?“

„Celkem to ujde. Včera si vzal holky na starost Roman, tak jsem se mohla v klidu učit.“

„Chudinko, ty teď vlastně finišuješ,“ politovala ji Eva. „Kdy máš ty státnice?“

„Až koncem měsíce, ale strachy nespím už teď.“

„A nepotřebovala bys trochu vypnout?“

„To bych potřebovala jako sůl, ale nemůžu si to dovolit.“

„Ale prosím tě, jeden den odpočinku ti rozhodně prospěje,“ dostalo se jí ujištění.

Helena zpozorněla.

„Do čeho mě to zase chceš uvrtnout?“ zeptala se podezíravě.

„Neboj, myslím to s tebou jenom dobře,“ smála se Eva. „Chci se tě totiž zeptat, jestli bys nechtěla využít toho příštího svátku a někam společně vyrazit! Dětem se ty naše akce vždycky moc líbily a nechtějí si nechat vysvětlit, že na ně teď nemáš čas.“

V telefonu bylo chvíli ticho, Helena evidentně váhala.

„Vysadit potřebuju, to je fakt,“ uznala. „A Roman bude tentokrát u Ireny, takže holky budu mít tak jako tak na krku. Dobře, jsem pro, ale nebude ta naše dámská jízda vadit Adamovi?“

„Neboj, ten bude jedině rád. Má toho teď v práci nad hlavu a jediné uvítá, když mu vyklidíme pole.“

„Tak fajn, domluveno,“ souhlasila Helena. „Ty máš víc času, tak najdi nějakou zajímavou akci a dej mi pak vědět, kam se máme dostavit.“

Sabinka s Martínkem přijali mamčin nápad s jásotem. Heleninu Denisu a Nikolku dobře znali a moc si s nimi rozuměli. Devítiletá Denisa mívala všechny na povel, její pětiletá sestřička Nikola se skoro nehnula od Sabiny, mladší jen o půl roku, a všechny tři jako starostlivé chůvičky pečovaly o malého Martínka. Kdo však žádné nadšení nejevil, byl překvapivě Adam. Když se mu Eva o domluveném výletě zmínila poprvé, nic nenamítal, ale dodatečně se mu to zřejmě rozleželo v hlavě. Zamračeně sledoval jejich přípravu a těsně před odchodem se ozval:

„To sis musela tu akci domluvit zrovna na dnešek?“

„Jinak to nešlo, víš přece, že Helena chodí do práce.“

„Já taky chodím do práce. Ale jak vidím, Helena je ti přednější!“

Ten má po ránu zase náladu, pomyslela si Eva.

„Ovšem že není,“ řekla. „Proč jsi něco neřekl dřív, zrušila bych to.“

„Myslel jsem, že takovou samozřejmost nemusím říkat,“ ušklíbl se.

„Příště na moji intuici radši nespolehej a ozvi se včas. Teď už to zrušit nemůžu, Helena už je určitě na cestě. Ale jestli chceš, tak pojed' s námi!“ navrhl.

Žádnou radost by jí to neudělalo, nemohla se dočkat, jak si s Helenou podrbají, ale vadilo jí rostoucí napětí a chtěla zklidnit situaci. Adamovi ale došlo, že by byl navíc.

„Ne, děkuju, zůstanu doma,“ odmítl nasupeně.

Eva tedy popadla děti a bez dalších řečí s nimi pospíchala pryč. Helena s oběma dcerami už na ně čekala za městem na startu cesty Pohádkovým lesem. Denisa s Nikolou vzaly Martínka za ruku a spolu se Sabinou vyrazily na cestu. Eva s Helenou šly pomalu za nimi.

„Tak jak to všechno zvládáš?“ vyptávala se Eva kamarádky. „Máš toho hodně, vid’?“

„To jsi uhodla, od rána do noci jsem v jednom kole,“ povzdychla si Helena. „Už se nemůžu dočkat, až budu mít z krku aspoň tu školu.“

„Nevyčítáš mi, že jsem tě do ní tenkrát uvrhla, že ne?“

„Párkrát jsem tě za to pěkně proklela,“ zasmála se Helena. „Ale teď už jsem samozřejmě ráda.“

„A co Roman? Pomáhá ti s něčím?“

Helena pokrčila rameny.

„Někdy jo, ale stejně si připadám spíš jako rozvedená, obzvlášť o víkendech,“ povzdychla si a rozhlédla se kolem sebe. „Jen se podívej, kolik je tady dneska otců. A Roman se na nás klidně vykašle, i když dobře ví, že by si tu s ním holky užily daleko víc než se mnou.“

„Já jsem ti říkala hned, že vám to nemůže fungovat,“ připomněla jí Eva. „Kdybys ho tenkrát poslala do háje, už dávno jsi mohla mít místo něj někoho mnohem lepšího!“

Helena sklopila hlavu.

„To se ti lehký řekne!“ bránila se. „Jak ho mám poslat do háje, když na něm holky tolik visí?“

„Aby taky ne, když ho mají jenom svátečně,“ ušklíbla se Eva a zavrtěla hlavou. „Já tě vážně nechápu! Copak v sobě nemáš žádnou hrdost? To ti nevádí, že se o něj musíš dělit s Irenou? Měla jsi s ním vyrazit dveře hned tenkrát, když na tebe přišel s tou svojí svéráznou střídavou péčí!“

Helena si znovu povzdychla. Ten nešťastný den před dvěma lety, kdy se jí v jediném okamžiku zhroutil sen o šťastné rodině, by nejradši navždycky vymazala z paměti.

Tehdy byl krásný dubnový den a ona si už od rána lámala hlavu, kam by mohla s dcerami sama vyrazit. Denisa měla velikonoční prázdniny, s Nikolkou byla ještě na rodičovské dovolené a oběma chtěla vynahradit tatínkovu častou nepřítomnost. Od té doby, co dal Roman v práci výpověď a založil si vlastní společnost, byl totiž tak vytížený, že mu na rodinu nezbyval téměř žádný čas. Evino zavolání ji potěšilo a hned nadšeně souhlasila s návrhem zajet si na Matějskou pouť. Teprve ročního Martínka Eva tenkrát nechala u matky, vyzvedla kamarádku a její dcery a všechny společně zamířily na pouť. Denisa, Nikolka i Sabinka se na ní bavily náramně, ale obě maminky měly všeho toho rámusu už po dvou hodinách docela dost. Helena se právě snažila Denise vysvětlit, že autodrom je zábava spíš pro kluky než pro ni, když jí začala Nikolka škusbat rukou a křičet:

„Táta, táta!“

„Nech toho, Nikolko!“ napomenula ji Helena. „Kde by se tady vzal táta!“

Nikolka však nepřestávala volat a šermovat rukou. Helena se ohlédla, kam vlastně Nikolka ukazuje, a krve by se v ní nedořezal. Na druhé straně autodromu její manžel Roman právě usazoval do autíčka asi tříletého chlapce. Pak se otočil k drobné blondýnce, objal ji kolem ramen, políbil ji a přisedl si do autíčka k dítěti. Heleně při tom pohledu vytryskly z očí slzy jako hrachy. Eva ji rychle chytla za ruku.

„Klid, Heleno, to se určitě nějak vysvětlí!“ snažila se ji uklidnit, samozřejmě marně.

Autíčka se mezitím rozjela a auto s Romanem se k nim začalo nezdůraznitelně přibližovat.

„Tati, tati!“ rozkřičely se Denisa s Nikolkou.

Obě začaly skákat a mávat rukama nad hlavou, aby upoutaly otcovu pozornost. Ten se sice věnoval spíš řízení, jak se snažil co nejvíc vyhýbat srážkám, ale když se k nim dostal blíž, přece jen si jich všiml. Ztuhl a udělal pohyb, jako kdyby chtěl z autíčka hned vyskočit. Jakmile ale ztratil nad řízením kontrolu, okamžitě do nich začala narážet ostatní autíčka.

„Jdeme pryč!“ zavelela rázně uplakaná Helena.

Popadla obě dcery za ruce a přes jejich odpor je táhla za sebou. Eva se Sabinkou se loudaly za nimi. Ani na zpáteční cestě nemělo Evino uklidňování velkou naději na úspěch a Eva šla raději zdrcené kamarádce z cesty, aby nedostala svůj díl za to, že Helenu na Matějskou pouť vytáhla. Nebýt jejich výletu, žila by Helena dál v blažené nevědomosti. Takhle

proplakala celý zbytek dne a s přibývajícimi hodinami propadala čím dál většímu zoufalství. Podvědomě totiž očekávala, že se Roman každou chvíli přižene s nějakým, třeba i za vlasy přitaženým vysvětlením, ten však evidentně zvolil metodu mrtvého brouka. Domů se vrátil jako obvykle a nevypadalo to, že by se chystal cokoli vysvětlovat. To byla pro Helenu poslední kapka.

„Hned ráno podám žádost o rozvod,“ procedila.

Roman stiskl rty.

„Rozmyslela sis to dobře?“ zeptal se. „Chceš připravit holky o tátu?“

„Jejich táta se o ně připravil sám!“ odsekla Helena. „Klidně mi je nechává na krku a sám se zatím stará o cizí dítě!“

Roman sklopil hlavu a chvíli přemýšlel, jestli snad nedozrál čas na to, jít konečně s pravdou ven. Nakonec usoudil, že pokud se nepřizná teď, nenajde k tomu odvalu asi už nikdy.

„Kde jsou holky?“ zeptal se.

„U našich.“

Když Helena viděla, jak si viditelně oddechl, loupala po něm očima. Roman už byl ale rozhodnutý a nic ho nemohlo odradit.

„Všechno je mnohem složitější, Helenko,“ řekl tiše. „Tomáš je totiž můj syn.“

Helena vytřeštila oči a bezvládně se svezla do křesla.

„Cože?“

„Bohužel je to tak,“ potvrdil Roman a pak jí s provinilým výrazem vylíčil, jak ho před několika lety na školení svedla bývalá kolegyně Irena a jaké důvody ji k tomu vedly. „Promiň, Helenko!“ řekl prosebně. „Ty jsi byla tenkrát těhotná a já se jí prostě neubránil. Nic pro mě neznamenal, byl to jenom úlet na jednu noc, vůbec mě nenapadlo, co z toho nakonec vzejde.“

Zdrcená Helena přes slzy skoro neviděla.

„A co pro tebe znamená teď?“ vzlykla.

Roman zase sklopil hlavu.

„Máme spolu syna,“ řekl tiše. „Nemůžu ji jen tak hodit přes palubu.“

„Aha, takže hodíš přes palubu mě, když spolu máme jenom dcery?“

„Ale ne!“ bránil se Roman. „Samozřejmě že ne, snažím se starat o vás všechny stejně.“

Helena ztuhla.

„Jak stejně? Chceš říct, že se s ní pořád stýkáš?“

Roman provinile uhnul očima a mlčel.

„Takže stýkáš!“ konstatovala omráčená Helena a vstala. „Jdu pustit

počítač, a jestli to jde po internetu, podám tu žádost o rozvod hned teď.“

Roman ji chytil za ruku.

„Počkej, neblázni, nemůžeš přece jednat takhle zbrkle! Chápu, že tě to hodně zasáhlo, ale tyhle věci nejde řešit s horkou hlavou. Až trochu vychladneš, určitě se nám podaří najít řešení!“

„Já ale nechci hledat řešení!“ odsekla Helena a snažila se mu vyškubnout. „Už ti nemůžu věřit a nebudu dál žít s člověkem, co mi tolik let lhal do očí.“

Roman vstal z křesla a přes její odpor se ji snažil obejmout.

„Ale já jsem neměl jinou možnost!“ řekl zoufale. „Mám tě totiž pořád moc rád, Helenko, a nechtěl jsem tě ztratit. Jinak bych přece požádal o rozvod už dávno sám a odstěhoval se k ní, nemyslíš?“

Na tom něco pravdy bylo, to musela Helena v skrytu duše uznat. Nakonec se nechala přesvědčit, že s žádostí o rozvod zatím počká. Roman slavil první malé vítězství a plný nadšení, že mu nemanželský syn prošel tak lehce, začal hned druhý den pečlivě promýšlet další strategii. Domů se přihnál s obrovskou kyticí a drahými náušnicemi a v dalších dnech a týdnech se proměnil v nejdokonalejšího manžela na světě. Chodil domů včas, pomáhal s domácností, věnoval se oběma dcerám, o víkendech vozil celou rodinu po výletech. Dělal zkrátka všechno pro to, aby v Heleně vzbudil dojem, že rozvodem by mnohem víc ztratila, než získala. A když usoudil, že už se s existencí Ireny a Tomáška jakž takž smířila, odvážil se dál.

„Helenko, co bys tomu říkala, kdybych se u vás střídal?“ zeptal se opatrně.

„Jak střídal?“ nechápala Helena. „U koho střídal?“

„No, že bych třeba bydlel vždycky pár dní tady s vámi a pak pár dní u Ireny a Tomáška,“ vysvětloval.

Helena nevěřila svým uším. Když se vzpomatovala z nejhoršího, vstala a šla si do kuchyně pro tu největší pánvičku, kterou měla, protože usoudila, že takový návrh si zaslouží pádnější odpověď, než jsou pouhá slova. Když ji však vzala do ruky a zkusmo se s ní rozpráhla, uvědomila si, že ani po tom, co jí provedl, ho stejně nedokáže praštit tak, jak by si zaslouhoval, a pánvičku zase uklidila. Z kuchyně odešla rovnou do ložnice a kategoricky se v ní zamkla. Dva dny manžela přehlížela jako krajinu, nepromluvila s ním ani slovo a v ložnici se důsledně zamykala. Po týdnů jí však nezbylo než potupně kapitulovat. Mezitím jí totiž došlo, jak moc je na rodičovské dovolené závislá na jeho penězích i pomoci, a děsila ji představa, že by se od nich odstěhoval a platil třeba jen minimální

výživné. Když jeho nestydatý návrh se skřípěním zubů nakonec odsouhlasila, byl Roman nadšením bez sebe. Sice by mu ještě víc vyhovovalo, kdyby se Helena s Irenou spřátelily a třeba na společné dovolené se seznámily i všechny děti, byl však natolik soudný, že si uvědomoval nereálnost takové představy. Utěšoval se tím, že člověk nemůže mít všechno, a hlavně byl rád, že mu konečně skončil život štvance. Už dlouhé tři roky žil v neustálém napětí a strachu z prozrazení. Dvě rodiny stíhal jen s vypětím všech sil a jen stěží si vybavoval všechny svoje výmluvy. Teď si bude moci konečně definitivně oddechnout. Svůj nápad uvedl do praxe hned příští pondělí.

„Ne abyste tady maminku zlobily,“ nabádal dcery při odchodu z domova. „Otevřel jsem novou pobočku, ale je moc daleko, takže se k vám nestihnu večer vrátit. Přijedu až za pár dní a pak vám všechno vynahradím, ale jediné tehdy, když na vás od maminky neuslyším žádnou stížnost! Rozumíme si?“

Obě dcery ho ujišťovaly, že budou hodné, a Roman s klidným srdcem odešel. Z práce pak odjel rovnou za Irenou a Tomáškem. Když se koncem týdne vrátil domů, obě dcery ho nadšeně vítaly a nemohly se ho nabažít.

„Tati, tati, co nám vezeš?“ dorážely a všely se na něj jedna přes druhou.

Helena jejich nadšení rozhodně nesdílela, a když ji v noci manžel objal, otrásla se odporem.

„To nemůžeš myslet vážně! Sotva vylezeš z Ireniny postele, hned se budeš cpát do mojí?“

„Buď klidná, s Irenou jsem teď ani jednou nespál!“ odsekl Roman.

Helena mu nevěřila ani slovo.

„Nelži!“

„Bohužel nelžu!“ ujistil ji. „Klidně ti můžu přísahat, že jsem si ani jednou nevrznul.“

Helena se na něj pochybovačně podívala.

„Vy jste se pohádali?“

„Ale ne.“

„Tak co se stalo?“

„Nestalo se nic, akorát jsem blbec a neumím počítat!“

„Počítat? Co počítat?“ nechápala Helena.

„Ty vaše cykly!“ ušklíbl se Roman. „Irena to totiž hned první den dostala.“

Helena se neubránila škodolibému smíchu.

„Dobře ti tak! To máš za to, že jsi od nás tak pospíchal.“

„Nikdy bych nevěřil, že jsi tak zlomyslná,“ řekl Roman. „Asi tě budu muset pořádně potrestat!“

Chtěl se na ni převalit, ale Helena se bránila.

„Nech mě na pokoji! Na tohle jsem tak akorát zvědavá! Nejdřív zdrhneš za jinou, a když ti to s ní nevyjde, budu ti z nouze dobrá já?“

„Ale ne, to není z nouze!“ ujišťoval ji Roman. „Přece víš, jak ohromně mě odjakživa vzrušuješ.“

„Na tyhle řeči ti neskočím,“ varovala ho Helena a odstrkovala ho.

Chvilí se spolu přetahovali, ale brzy zjistili, jak je tichý, ale o to úpornější boj oba vzrušuje. Když Roman ucítil, že Helenin odpor pomalu začíná slábnout, hned se na ni přehoupł. Chytil ji za ruce a přimáčkl jí je do polštáře nad hlavou.

„Ty prevíte, zneužíváš toho, že máš větší sílu,“ zašeptala udýchaná Helena.

Tomu se však Roman mohl jenom zasmát. Už dávno věděl, že právě něco takového s jeho ženou dokáže udělat divy. Ani on sám ale nechtěl přijít zkrátka. Uvolnil si jednu ruku, vyhrnul jí košili až ke krku a jazykem začal laskat její ňadra. Heleně to bylo příjemné, to ano, ale pořád na něj byla naštvaná a nechtěla mu dát nic zadarmo. Usilovně k sobě tiskla obě nohy, ale sílíci tlak vycházející z jeho slabin ji brzy přiměl změnit názor. Jakmile Roman ucítil, že sevření povolilo, pustil její ruce, svezl se níž a stáhnul jí kalhotky. A pak udělal něco neočekávaného. Chytil ji pod pravým kolenem, nohu jí zdvihl ke stropu a s roztaženými stehny přikleknul k jejímu klínu.

„Neříkej mi, že ho tam nechceš!“ zašeptal a už do ní pronikal.

Helena místo odpovědi jen překvapeně vyhekla. Sice si nepamatovala, že by to někdy dělali takhle, ale líbilo se jí to, to nemohla popřít. Levou rukou jí Roman objímal stehno, pravou jí střídavě dráždil ňadra a klín a přitom pomalu přirážel. Chtě nechtě musela uznat, že proti dřívějšímu se dost vypracoval, ale o tom, kde všude asi sbíral zkušenosti, raději nechtěla nic vědět. S blaženým výrazem ve tváři mu hladila stehna a boky a tiše vzdychala do rytmu. Jeho nadřazenost a hloubka spojení doprovázená drážděním rukou, to byla fantastická kombinace, která ji přivedla k vrcholu nečekaně brzy.

„To tě naučila Irena?“ vydechla.

„Ne, to mám z netu,“ odpověděl Roman.

„Jenom jestli!“

Roman se k ní naklonil a políbil ji.

„Tomu věř!“ ujistil ji.

Helena si přesto tiše povzdychla.

„Romane, tohle příště nezvládnou. Když budu vědět, že ses teprve všem miloval s ní, nedovedu se přes to přenést!“

„Ale dovedeš! Donedávna ti to přece nevadilo.“

„Jak mi to mohlo vadit, když jsem o tom nevěděla?“

„Časem si určitě zvykneš, nejsi přece jediná ženská, co se dělí o manžela s milenkou.“

„To asi ne, jenže ty manželky to nevědí!“

„Ale ty milenky o manželce většinou vědí!“ argumentoval Roman.

„A taky se s tím dokážou srovnat.“

„Protože se zapírají a doufají, že on se kvůli nim jednou rozvede.“

„To ale není Irenin případ,“ odpověděl Roman. „Od začátku ví, že se s tebou rozvést nechce. Tak buď rozumná a sama mě k ní nevyháněj. Nebo by ti snad bylo milejší, kdybych se k ní odstěhoval, a vy jste zůstaly samy?“

„To ne,“ uznala Helena.

„Tak vidíš!“ triumfoval Roman.

„Stejně tě nechápu! Jestli si myslíš, že budeš trvale zvládat práci, dvě domácnosti, manželku, milenkou a tři děti, tak si troufám tvrdit, že se dost přeceňuješ.“

„Zvládám to už tři roky,“ zasmál se Roman. „Tak to snad ještě nějakou dobu vydržím.“

Helena byla přesvědčená, že dříve nebo později musí Roman nevyhnutelně kapitulovat, protože takový záprah nezvládne, bylo jí však jasné, že si musí počkat, až na to přijde sám. A do té doby se musí sama postavit na vlastní nohy. Jedině tak dokáže čelit všemu, co ji může v budoucnu potkat. Jak teď byla ráda, že dala na Evinu radu, aby si doplnila vzdělání. Díky jejímu neustálému přesvědčování, že v dnešní době pouhá maturita moc neznamená, už dokončovala první ročník dálkového bakalářského studia a jen doufala, že za nastalé situace zvládne i další dva.

Na podzim toho roku dala Nikolku do školky a vrátila se zpátky do práce. Tím okamžikem jí ale začala neskutečná honička. Často měla pocit, že státnice skládá dnes a denně. Chodit do práce, dálkově studovat a přitom zvládat péči o dvě malé děti vyžadovalo mimořádné manažerské schopnosti. Oba rodiče a mladší sestra Soňa jí naštěstí pomáhali, jak jenom mohli, a díky jejich obětavé pomoci všechno stíhala, i když často padala únavou. Ve svém úsilí však rozhodně nehodlala polevit, aby se v případě nutnosti dokázala o sebe a své dcerky postarat sama. Zatím si ale nemusela dělat starosti. Roman do rodinného rozpočtu přispíval stejně jako dřív a v rámci svých časových možností jí pomáhal i s domácností. A když si

postěžovala, jak nic nestíhá, dokonce jí koupil i starší auto. Přesto už se nemohla dočkat konce studia a těšila se, jak si získáním titulu bakalářky pozvedne pošramocené sebevědomí. Teď jí k vysněnému cíli zbýval už jenom poslední krůček, zvládnout státnice a obhajobu.

„A Roman vás celou tu dobu zvládá obě dvě?“ zeptala se Eva.
„Kupodivu jo, až se tomu divím,“ odpověděla Helena. „Byla jsem přesvědčená, že mu brzo dojde dech, ale on je úplně v pohodě a podle všeho mu to náramně vyhovuje.“

„Aby taky ne, vždyť si to uměl zařídit!“ ušklíbla se Eva. „Ostatní nevěrníci by mu mohli jenom závidět. Ale co když na něm Irena časem zapracuje a přesvědčí ho, aby s ní zůstal natrvalo? To se klidně může stát, nebyl by zdaleka první ani poslední. Myslíš, že bys to ustála?“

„Co bych mohla dělat,“ povzdychla si Helena. „Asi bych se musela utěšovat tím, že se Soňou mi to klapě skoro víc jak s ním.“

„Se Soňou?“ užasla Eva.

„No jistě! Přece jsem ti říkala, že u mě bydlí, když je Roman u Ireny.“

„To jsi sice říkala, ale jak to myslíš, že vám to spolu klapě? Vždyť jste proboha sestry!“

Helena obrátila oči v sloup.

„Ty máš v hlavě pořádek jenom to jedno,“ povzdechla si. „Já jsem to myslela jinak. Soňa končí v práci dřív než já, vždycky přivede Nikolku ze školky, udělá úkoly s Denisou, někdy nakoupí, jindy vypere nebo třeba uvaří večeři. A když si pak večer sedneme k seriálu, to je teprve paráda! Nikdo nám nic nevyčítá, nepřepíná programy, a hlavně neotravuje, že zrovna někde dávají fotbal.“

„Jo tak!“ usmála se Eva. „Celkem chápu, že se ti taková pomoc hodí, ale neříkej mi, že ti Roman nechybí v posteli!“

„Chybí,“ přiznala Helena. „Nejsem bohužel z těch, co jim to stačí jednou za měsíc. Za těch pár dní, co je vždycky pryč, jsem většinou tak nadřčená, že si pak ani nedokážu hrát na uraženou.“

„To mu ovšem náramně nahrává,“ mínila Eva. „A to vás fakt zvládne obě?“

Helena pokrčila rameny.

„Zřejmě jo! Nemám sice ani ponětí, jak často spí s Irenou, ale se mnou většinou obden.“

Eva dopáleně zakroutila hlavou. Věděla, že Roman je jen asi o tři roky mladší než Adam, a tak propastný rozdíl si nedovedla vysvětlit.

„A jak tohle řeší Soňa?“ zeptala se. „Už konečně s někým chodí?“

Helena zavrtěla hlavou.

„Kdepak, mele si pořád to svoje. Od rozchodu s Honzou se mužským vyhýbá na sto honů, a když se dozvěděla, že se oženil, prohlásila, že chlapa už nechce do smrti ani vidět.“

Eva si povzdychla.

„Ale Honzovi nemůže nic vyčítat, ten měl přece neskutečnou výdrž. S tou frajeřinkou na lyžích to tenkrát pěkně zvorál, to je fakt, ale co měl pak dělat, když mu to ani po roce nedokázala odpustit?“

„Já mu to nevyčítám,“ povzdechla si i Helena. „Podle mě udělal všechno, co bylo v jeho silách, a měl s ní svatou trpělivost. Ale když si pořád nedala říct, musel začít myslet taky na sebe. Kvůli její paličatosti přece nezůstane sám!“

Eva si znovu povzdechla. Pro svého bývalého přítele a kolegu měla ještě pořád slabost a bylo jí ho líto. Dobře věděla, jak moc Soňu miloval a jak těžce rozchod nesl.

„Nevíš něco o Šárce?“ zeptala se po chvíli na další bývalou spolužačku.

Ještě před pár lety se všechny tři každý měsíc pravidelně scházely. Když však Šárka přišla o práci a rozešel se s ní přítel, nedokázala se dál dívat na to, jak movitý Adam Evu rozmazluje a zahrnuje dárky. Tolik jí záviděla její štěstí, že Adamovi poslala anonymní dopis a fotografii, která měla dokazovat Evinu nevěru. Žárlivostí posedlý Adam tenkrát Evu zbil a znásilnil a ona od něj kvůli tomu odešla. Zapomenout na něj však nedokázala a po čase mu nakonec odpustila. Jejich usmíření bylo tak bouřlivé, že při něm Eva otěhotněla a události pak nabraly rychlý spád. Ještě před narozením Sabinky se vzali, ale Eva přesto nedokázala Šárce její zradu odpustit. Vyškrtla ji ze svého života a přestala se s ní vídat. Teď po šesti letech už ale byla mnohem smířlivější a zajímalo ji, jak se bývalé kamarádce daří. Od Heleny se toho však mnoho nedozvěděla.

„Skoro nic,“ odpověděla kamarádka. „Co se vdala, už mi zavolá jenom málokdy.“

„Kdybys s ní náhodou mluvila, pozdravuj ji,“ řekla Eva a Helena kývla na souhlas.

Domů se Eva s dětmi vrátila až navečer, ale nepřipadalo jí, že by je Adam nějak postrádal. Jejich halasný příchod ho podle všeho vyrušil z podřimování u televize.

„Ahoj tati,“ křičeli Sabinka s Martínkem a hnali se k němu.

„Vy už jste tady?“ divil se. „Tak povídejte, jak jste se měli?“

„Super, tati,“ odpověděla Sabinka a skočila mu na klín. „Podívej se, co jsem našla,“ chlubila se a strkala mu pod nos barevný kamínek.

„Já taky!“ ozval se Martínek, aby snad náhodou nezůstal za starší sestrou pozadu a drápal se za ní tatínkovi na klín.

„A nezlobili jste maminku?“ zjišťoval tatínek.

„Nezlobili, dostali jsme za odměnu zmrzlinu!“ hlásila Sabinka.

Adam je přitiskl k sobě a chvíli se s nimi mazlil.

Jsou to moje zlatíčka, říkal si, jenom kdyby pořád tolik nekřičeli. Do teď tu byl tak boží klid!

„A jak ses tu měl ty?“ zeptala se Eva, jako kdyby mu četla myšlenky. „Nehučelo ti tu z toho ticha náhodou v uších?“

„Ale ne, právě naopak,“ odpověděl Adam. „Všichni jste mi moc chyběli.“

Eva se na něj pochybovačně podívala.

„Vážně? Tak jestli ti to jejich brebentění tolik chybělo, tak na ně prosím tě dohlídni při koupání, ať po nich zas nemusím vytírat koupelnu. Já zatím udělám něco k večeři.“

Když večer obě děti usnuly, vrátili se spolu do obývacího pokoje, ale místo klidného posezení začal Adam s výčitkami:

„To jsem si je teda dneska hodně užil,“ ušklíbl se. „Jeden den jsem doma a ty si to schválně zařídíš tak, abych je viděl sotva hodinu!“

„Minule sis stěžoval, jak ti dali do těla,“ bránila se Eva. „Tak jsem chtěla, aby sis odpočinul.“

„A to ses mě nemohla aspoň zeptat, než sis to s Helenou domluvila?“

„To jsem mohla,“ připustila Eva.

„Tak vidíš, nestojím ti ani za to, aby ses se mnou poradila,“ zlobil se Adam. „Rovnou mě postavíš před hotovou věc!“

„Ale to přece není pravda,“ bránila se Eva.

„Jak to, že ne?“

„Chceš se mermomocí hádat?“ zeptala se Eva unaveně.

„Nechci se hádat, ale pěkně mi to hnulo žlučí! Je svátek, konečně si můžu užít rodinu a místo toho tady trčím sám jako kůl v plotě!“

„Nevypadalo to, že bys nás zase tak moc postrádal,“ odsekla Eva. „Byl jsi určitě rád, že od nás máš pokoj.“

„Tak to se teda pěkně pleteš, náhodou jsem na dnešek připravil prima program.“

„To nemá cenu!“ vzdychla Eva a vstala. „Jdu spát.“

„Cože? Vždyť ještě není ani devět! To mi děláš naschvál?“

„Nedělám, jsem unavená. Já jsem od rána neležela u televize jako ty.“

Tuhle jízlivou poznámku si měla raději odpustit. Nespravedlivé obvinění totiž Adama rozčílilo ještě víc. Když ráno osaměl, nevěděl, co si počít

s volným dnem, a z dlouhé chvíle si pustil počítač. Chvilí jenom brouzдал po internetu, ale pak se mu začaly honit hlavou pracovní problémy. Nakonec mu to nedalo a začal se naplno věnovat práci. Zabral se do ní tak, že nakonec u počítače strávil celý den a televizi si pustil až krátce před návratem rodiny z výletu. Najednou však vůbec neměl chuť to vysvětlovat.

„Tak si jdi. Dobrou noc!“ odsekl.

Eva se nasupeně otočila a odešla do ložnice. Z nočního stolku si vzala rozečtený román, aby se trochu uklidnila, ale nemohla se na čtení pořádně soustředit.

Co se to s námi sakra děje, běželo jí hlavou. Dřív jsme se přece k sobě takhle nechovali! Teď se každou chvíli hádáme a místo usmíření v posteli spolu kolikrát ani nemluvíme.

A tak to mělo dopadnout i ten večer. I když nad knížkou strávila skoro dvě hodiny, Adama se nedočkala.

Druhou květnovou sobotu odjeli jako každý rok na Moravu za Adamovou matkou a rodinou jeho sestry Jany. I když byl na dálnici jen slabý provoz, cesta jim připadala nekonečná. Eva se sice poctivě snažila obě děti zabavit, ty však neměly svůj den, obě byly jak z divokých vajec a neustále se spolu poštuchovaly. Když po hodině jízdy Martínek konečně usnul, všichni si oddechli.

„Myslíš, že na tom budou Jana s Karlem už trochu líp?“ zeptal se Adam Evy.

„Bojím se, že ne,“ odpověděla. „Tahle léčba trvá vždycky roky a člověk nikdy nemá jistotu, že se to nebude opakovat. A to ani nemluvíme o tom, co se stalo pak.“

„To mi vůbec neříkej,“ povzdychl si Adam.

Sotva dorazili do cíle, na první pohled bylo jasné, že Eva měla bohužel pravdu.

„Tak vás tu pěkně vítám,“ zamumlal Janin manžel Karel a šel dětem pomoci z auta.

Adamovi i Evě zatrnulo, když ho uviděli, a bezradně se na sebe podívali. Od posledního setkání švagr tak zestárnul a zešedivěl, že ho skoro nepoznali. Po jeho obvyklém vtipkování už dávno nezůstalo ani stopy, několikaleté trápení s jedinou dcerou Luckou ho připravilo o veškerou radost ze života. Ani Jana a její matka na tom nebyly o moc lépe, i v jejich tvářích byl vidět smutek a beznaděj.

„Lucka je doma?“ ptala se Eva Jany, zatímco se děti vítaly s babičkou.

„Ne, přestěhovala se ke Karlovým rodičům,“ odpověděla Jana. „Vyčetla